

Sv. Miklavž in steber.

(Pripovedka).

Sv. Miklavž pride nekoč po opravkih v Rim. Grede po mestu, zagleda nekje silno velik, kamenit steber, katerega bi ne moglo z mesta premakniti več parov volov. Ko ga ogleduje mu šine hipoma misel v glavo, da bi prijal vrlo dobro v novi cerkvi, katero so takrat po njegovem prizadevanju zidali v mestu Bari v Apuliji. Poprosi torej rimske starejšine, naj mu blagovoljno prepustè steber za novo cerkev.

Pa starejšine se mu v obraz zasmeejo, in reko: „Za božjo voljo, kdo pa popelje tako silno težo tako daleč?“ Sv. Miklavž pa jih zavrne: To je moja skrb! Starejšine, radovedni, kakó to ukrene, mu ga rado-
voljno prepusté.

Vidno zadovoljen gre svetnik k stebru ter mu odločno veli, rekoč: „Steber, odpravi se takoj v Bari ter se postavi v tamkajšnji novi cerkvi na mesto, kjer si potreben!“ Na Miklavževe besede se mahoma zgane silni steber ter se vali po rimskih ulicah čimdalje hitreje do reke Tibere. Prišedši do vode štrbunkne noter, kakor je bil dolg in širok, ter dospe plavajoč v tirensko morje. Tu se obrne proti jugu in privesla skozi me-
sinsko ožino srečno v jonsko morje, odtod pa v jadransko, dokler ne pripluje ob morskem obrežju pred mesto Bari. Tukaj se dvigne čudovito iz vode, ter se vali po mestu naravnost v novo cerkev, kjer se postavi po konci sam na odmenjenem mu mestu, pokoren danemu povelju.

Odprite zemljevid Italije ter pogledjte pot, po kateri se je premikal Miklavžev steber! Uvideli boste, da je pot neznano dolga. Pa kaj je rekel Gospod? „Z ne-
omahljivo vero bodete predstavljali goré.“ *Jos. Balič*

